

is good also - feel no fear tomorrow!

זה היה מורה לנו הוזעך. ו/or באל אין פירוש
אשר העלנו. במשמעותו אשר הוזענו
מצעריטים דמאי דוחה. הוה וכבר ייצאו ממצעריט
ולמה הוא רוצחים לעשנות אלקטם במקומו של משה
אל פירושו שיהיה מורה לנו הוזר עכשוי אנו
זריכין לאלהות ומפני שישו במודיגנות של משה
ובמעלתו וירשו אשר אין אלקט אשר מעש
יהיה במוריגנות מטאורים לאלהות הרבה והו
רוצחים לתונגע אל מוריוגת משה באלהות הרכה
שהיה לומד **ארכיאולוג נס ציונה**

ומעתה יובנו דברי המדרש ישיראל עומר דין
למטה וחוקיקם. ע"ז והקב"ה יושב
למעלן וווקק להם לוחות לחתם להם חיים.
הינו שבסכלה שיון ישראלי עומר דין שהוא
באקראי, אבל בפנימיותו שריא הקבויות
לאחר חטא, ע"כ הקב"ה והוא שווא בקבויות
ווקק להם לוחות לחתם חיים, והוא אך
שהלוחות נשתרבו פ"מ הרי היו תועלות
שהיו נושאים לאורות הרוחניות, היינו
האותיות, ובאמתות האכנים וכזה משך עברו
ישראל בארונות, וזה גומן להם חיים.

כל חטא היגול לא היה אפלו יציאה מעובדת אל מוציאם ממצאים כי אם עבירה על אחת מהפניות - כי הוא היה אסרך עבורה החקמותן, הם עשו להם פגעה: הנה עלייתם להוטס? להחזר? לשפה ולא לעשות? ?ם נמל דודעתם ולבצע פקם קליין יכשו, ולא לבנוה להם מובן ולהקלות עליון, רקען. כל זה בא להם בעצת האצטנייניס וככלי רולסלסמאו שביביהם. אשר ישבו את עבדיהם הם, שהרי עובדים לפיו נחשף פרטיהם, קורקה לעיבודת האמת - ואולם דרכם בונה לא רוחה כי אם כזרך נכסיל שונברג למועלתי, אזל וגנס לאוצר הרווחות של רופא והר בנו אודם באזון הרווחות אשר קדם לנו בז' מתרפאים בון. ואכן, הגם לא חשב כלל כי על ידי מעשה זה הוא יוציא מעובודה האלאום. - גלאהך! לדעתם, הנה במעשה זה משם השדרדיות יתר בעבודות הנאלות, ולבן בא אל אהרון; ואחריו, ברצומו לילנות את מהשכחות הנטරות. סע' בעיטה, - ולא נשכח לו רצבר לפניו כי אם גובל הוציאו את חטא העם מן הפה אל הפעל.

וינה הטעשה והוא החר מיננה בעיני. כי בזמננו בטלת עבורה עפומנות אצל רב האמונות, ואלים בדור הראה הארץ מעתה כהה מקבל, כי כל האמונות קיינו עבדות פמננות. ואלו התחה תפאתם בז' שבעם לסבב צנום בית מידיע לעוברת הנאלות זכובעוז מקום למלחים ומיין מקרים בו קרבנות ומרבאים לכהן, לא היה דבר עם זו בעינינו.

ש' שן אונחן נזניטים בק' קיזם - לבנות לנו בפי פולחה לפי בחורבנה גובל בכדורים ולטפס להם ברכות שצורתברני בון, ויש אונח אמורים כי הנאלות שוכנתובס ומלאכי חוץם סיכם. וולא נא נה' בדור זה בז' לשלם שמייה על אמרות הקולין, הנה מאריך אדר ביטני, כסם שורה מטה בעין אבוניםינו בימי המלכים, אשר היה מוחים בז' מתקל שרצה לבנות ריקלות מגדלים לעוברת הנאלות שרי נזראים במוות, וטובי המלכים קי הורקרים את חיקילות הרים, למפני לא בז'ן בבוד כי אם לבוין אשר בחר בו הנאלות וرك בזרע העבראה אשר צחה עליין, ולעיטות זה אונח ההקומות שחתין הנאלות - הכרובים, למשל - לא נראי לעם קדרבר מאה.

3. ועם כל זה בא העשן על האנשיים אשר עברו את הנול בעיון החאה, והברען. אך מפפרם החיש רק לשילשת אלפים איש מבחן יש מהו אולם. ולא ספק ההנו מלבדה עיל הגם ולא הצען קלוסטוק עלייהם ומוכן הלא מליהווים. והגבאה החטמיה והתכורה ביציהם, ולא יעוררו מהם סגלה אפיקת מכך הסילוות אשר היוון בךן. חוץ משני הלוחות אשר שבר משה ע"ה. אך כדי התפלל להשבתם. והשיבו להם שם שני לוחות אוכנים בראשיהם. כי כפר ל闯ם המטא ההורא.

לכ' (א) אמר אברום המחבר. צידן אין להאריך על דבר הנצל. יש מהקדומים שאמרו: שניגר רוח, והנה ואיתך פחדך. רוח טרי שוארכ, כי פחד על יישוראל, אם יירוגהך, מה שמי' יוכתם נולב. ועל דין הפטש, אם מעשה הנצל עבדהך וזה, למה פחד אהרן שיזהר, והלא מתו אוירורו כמה חסדים במשאל, לאש הגי עולטך ולמעלה הדין בחסודות לפרשון כף גול גולח על ינין הדר. הנה תמה דעתך וניאיל השולכו ללבשך האש בעבור טלא ישתתחו לצלב². ואיך עשה אהרן פול, שהטעשה שעה מהשתחוויה. והלא אחר קודש³ היה והנביא על יישוראל, ומצוות רוכח נתנו על ידו עס משעה אהין. הנה היה חור טוב ממן. ואס קוז עשה עבודה הה, חיביך בית משה רחוב קודם עוכבי העגל, והנה משה מתפלל בעדרו, והעכברים הרגו⁴. ואיך אהרן בן מכפר על בני יישוראל והוא חורש עד סוף כל הדורות.

Digitized by srujanika@gmail.com

...**ואני אגלה לך** סוד העגל בرمיזות. כבר
בישראלין, ואחתת התהה לו לאלהים ליעל ו^{א'} ולא כבש
רק מ' שילן לפניהם להור להט מנוחה, והשכנו כי משה מת-
על כן לא ייר' ואחרון בנה המוכנה לה', העול גולות לה'.
כך נעשה שלא כהונין, ותשפטם בלא קדשנה. וזה בישראלי
שהשכן השווא ע"ז. וזה טעם אלה אלין (פסק ד). כי כן ודך
ההתוב (כ) ^{ב'}. וללא תורה כי עכין בן וזה חטא בדבריו, והכתוב
אמר חטא ישראל (ידושע ז' י"א). **כ' מ"ז הגז**

כ' מתק גזע

... אשר למכר לפניהם, אלהו הורה או לא? כ' ד' זה
שנה האיש, בבן רמות משה, הראת להם השם שטחים
אותם אזכיר עקי השם¹², אשר העלו מארם, והה-
מורה נון דרכ' אשר געלא בה עתה דצין או לאלהו אשר
למכר לפניהם.

Tc, T₀ AND T_c

לב (א) אשר ילכו לפנינו, ואלהות והרבה אוו הום. כי כבשה האיש אשר העלה מטען מאון מצרים, והוא מורה לנו הרון געללה בה לא ידע מה היה זה. עתה צרכן לאלהות הרכבת אשר ילכו לפנינו, ולשון עיר. ואכן לשון סוכין, אבל הרכבת הזה הוא מטען עני הנעל ומטבחת עשוין, כי רשלוא והי ישואל ספורים שמשה והוא והאליטים ושוחה ככזה עשה להם והאותו והופתיהם, כי הם סמכ שאמור אין שליליה משה סמכ מעשה אלודין. ועוד כי בפייזווש אמרו אלודין אשר ילכו לפנינו, אל שדיינו ונגנין להם כנולו והם הוה או על הרים, אבשלום אמר, אבל קידז נתקשין משה אזה, אמר מושה שהרונה לנו הורד מסכיבין וער התה, שהרי המפלעים על פיה ד' כר' משני על פי ה' כת', וזה טעם והוכרים משה האש אשד לפנינו, לא אלא אשר העלה^ט, כי יצטרבו לאיו אלויים, וכן העגלן, לא כהן אב מנין, עשה לנו מעשה אחר שוויה הדוד ג' מוכל להרבין זו המשוכבה אזון אל משם הבני, מה עשה לך העם הזה כי האמת עלי' תסחאה גודלה (הולין סוף כת'). והייתה תשובה והוא זכי קומ עשה לנו למליחים וגור, ואומר לאלים למי והוב הפקוקו ווננו לי' אשלים לבב בש' פומוקם נג' (ב), הנה איזון מתגצל למשה ואמר לו אל יזר אך אדרן (פסוק ב'). וזה נמנוטין על החאות פשע, שאמריך כי הם בקס מסנו בקס עשה לנו בירין ולמה לא רהר אפר, ומה חטא נהולה מזו. אבל הגען בקמ' קמו שאמוריו של א' העגל לזרות להם לא כל מחייב ומזהה עדרות אינגרון לעליהם. אבל רצוי שיזה להם מבקום משה מורה ודרכם

مکالمہ

(זב) אמר הכווזר:

(52) אמר ר' יונתן
השמר לך, מתקבר, ללב פוליג בפרקור שבחיה של אמתך ולבך
קסיפה דעתך מן הדבר הנורא ברקיטים. דבר מרמותם את אלתיהם על
אות הטענהות ואלה; שמע שמעתי כי בעצם קנייטם בהם עשו להם עגל
ושעבדו לו, ולא לאלה.

(ז) אמר לחברו:
תְּהִיא אֲשֶׁר גַּנְגָּה
לְמַמְאִין מִפְּרָבִים!

איך אומר לך כי אם לך הפרקה ומתחן משוא פנים לעתה. – וכי
יש לך חטא גדול מהה? ומה מעשה טוב ישתאר לךם אמר זה?

אכן, זאת היא גדרה המתקשת בכם מגדים הראשים, שהייתה נדרלה מכך ראים אשר באוצר, ולפי זה נחתקה לכם העליונות למעלה מפל מוצא אשר בארץ. אבל מה מאותה גדרה נפער בשעתו אותן תחטא?

העפיטים במל' בזקן הראה זו עובדי תמןותן, ואלו בא פילוסופים אל
חכמי אפה אמת ובביא בפניהם ראה אל אחדות האלהות ושל רבנותה, או
אספר הרה לתקבימים אלו שלא שיקרנו מושג, אולם אפסר לכון בעובדה
חהילו ובלשאקו רלו עטוף ולמלומס כי מהנה זו זרבק בה ענן לאלו יכין
מידה דיא בהקנות נפלאות ומפלאות. תכונת אוליש שהרי מיחסים אתון
לפקלור איליה, כמו שאנו נהגין ביום במקומות המקודשים בצעירותו, שאנו
ראויים נס בפארדים ובאבירים פקלור ברכה: יש שהרי מיחסים אותו לזרחות
אחד והכוברים וזה מילו או לפולס מאות וכלהות. כך לא וסכים אן
ההמון על שם תורה אם לא גנשיה ברכמיון עם מומונה מוחשת שאפסר

חפאת העם היהת אפוא רק בזה שעשו להם חסונה. דבר שנאמר
בליים, בכוה שישוך כח אלתו לדבר אשר עשו בריהם ומדצום, כי
אשר באה על כל בך יצות האלהות, אף שלשם התנצלות על זה – בפה לסת
שפלת בירוק קדם לך; ונוף על כך לא תיזעב כי השבר הראה כי
א) אם אלה אקלים אש מהוך צבור של שט מאות אלף איש. אשר
לחטאלוות תורי הפללה שפייש בעשית הנזבד. أولי היהת בונם
כי תחדר מיל הא יהודיא ומיל הוא הפטאניך, לפנין וגבור החטא אשר
יעבד לעש; ואם נוחשב לך רך זה לעזון, אין זה כי אם בכלל הוציאים
מן מכח אל הפעל תפא אשר עד תעה הקה רק מפשקה צפונה בלב.

